

14. Jackson N. Bush, Blair and Hitler? A review of comparative self-presentation / N. Jackson // *Journal of Public Affairs*. – 2008. – Vol.8. – P.293–302.

15. Lisbon European Council, Presidency Conclusions [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.europarl.europa.eu/summits/lis1_en.htm.

16. New Labour: because Britain deserves better [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.politicsresources.net/area/uk/man/lab97.htm>.

17. Radice G. Giles Radice Diaries 1980–2001: From Political Disaster to Election Triumph / G. Radice. – L.: Orion Publishing, 2004. – 480 p.

18. Rentoul J. Tony Blair: Prime Minister / J. Rentoul. – L.: Little, Brown Book Group, 2001. – 640 p.

19. Riddell P. Hug Them Close: Blair, Clinton, Bush and the «Special Relationship» / P. Riddell. – L.: Politico's, 2004. – 336 p.

20. Riddell P. The Unfulfilled Prime Minister: Tony Blair's Quest for a Legacy / P. Riddell. – L.: Politico's, 2005. – 256 p.

21. Seldon A. Blair / A. Seldon. – L.: Free Press, 2004. – 800 p.

22. Smith J. A missed opportunity? New Labour's European policy 1997–2005 / J. Smith // *International Affairs*. – 2005. – Vol.81. – P.703–721.

Прыкхненко М. І., PhD student at the Faculty of History, Vasyl' Stus Donetsk National University (Ukraine, Vinnitsa), mprikhnenko@gmail.com

Great Britain as the «Bridge» between The «Two Wests»: two different games of Tony Blair

The present article is devoted to the problem of the Great Britain cooperation with United States of America and European Union. The aim of the article is to characterize the features of Euro-Atlantic vector of cooperation construction process during the working period of Tony Blair's governments. In the article the author uses a complex of general scientific and specific methods. There are: comparative, typological and systemic. The author presents special British-American relations as idealistic because of the rather powerful positive image of the US in the Tony Blair's worldview system which was formed long before the work as the Prime-minister. The cooperation with the EU is demonstrated as the «realpolitik» because of the situational work of the GB governments with the organization. Also, the article shows the mechanisms by which Tony Blair tried to combine these vectors of cooperation within one ideological and practical line.

Keywords: Tony Blair, special British-American relations, EU, «transatlantic bridge».

* * *

УДК 327(100)

Вонсович О. С.,

кандидат політичних наук, доцент кафедри міжнародних відносин, ПрАТ «Українсько-Польський вищий навчальний заклад «Центрально-Європейський університет» (Україна, Київ), sefinrof@ipnet.ua

ХАРАКТЕРНІ ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО СТАНУ БЕЗПЕКИ В СЕРЕДЗЕМНОМОРЬСЬКОМУ РЕГІОНІ

Метою даної статті – є визначення характерних особливостей сучасного стану безпеки в Середземноморському регіоні. Під час написання статті, автором були використані наступні методи: аналіз, синтез, порівняння, індукція, дедукція. Основні одержані висновки полягають в наступному: характерні особливості сучасного стану безпеки в Середземноморському регіоні проявляються у розвитку співробітництва з такими провідними безпековими організаціями, як НАТО, ОБСЄ та ООН; НАТО забезпечує безпеку воєнними засобами, а також проводить постійні консультації із представниками країн регіону з метою розробки різних програм, ініціатив та планів дій як воєнного, так і невоєнного характеру; ОБСЄ надає перевагу політичним та гуманітарним інструментам, які націлені на боротьбу з тероризмом, екстремізмом, релігійним переслідуванням, геноцидом та іншими проявами порушення прав людини; ООН, більшою мірою, долучена до проблематики нелегальної міграції, яка теж негативним чином впливає на безпековий стан Середземноморського регіону.

Ключові слова: Середземноморський регіон, безпека, виклики, загрози, НАТО, ОБСЄ, ООН.

Основною проблемою, яку досліджує автор в даній статті, – є аналіз та визначення специфіки сучасного стану безпеки в Середземноморському регіоні. Такими,

які раніше не були достатнім чином обґрунтовані, видаються наступні аспекти: аналіз найбільш актуальних сучасних проблем, які становлять загрозу безпековому клімату в регіоні; сучасний стан «кіпрської проблеми» та її вплив на безпекову ситуацію в регіоні, дослідження ситуації на Близькому Сході, визначення ролі НАТО, ОБСЄ та ООН в процесах забезпечення безпеки в Середземноморському регіоні.

В статті автором були використані офіційні документи, матеріали зарубіжних ЗМІ, а також офіційного сайту Організації Північноатлантичного договору, що дозволило більш детально розібратись у специфіці досліджуваної проблематики.

Метою даної статті – є визначення характерних особливостей сучасного стану безпеки в Середземноморському регіоні.

Середземноморський регіон завжди був і залишається одним із найбільш стратегічних осередків у світі, де відбуваються ключові реформаційні та інноваційні процеси. З огляду на це, питання безпеки займають в ньому важливе місце і належать до найбільш обговорюваних. Традиційними для цього регіону є внутрішнє багатостороннє співробітництво в галузі безпеки, яке стосується проблематики забезпечення захищеності національних інтересів країн від сучасних регіональних та глобальних викликів та загроз. Не менш важливим є співробітництво з такими безпековими організаціями, як НАТО, ОБСЄ, ООН та інші. Отже, сфера безпеки постає в якості невід'ємної складової подальшого розвитку Середземноморського регіону.

Серед найбільш актуальних проблем, які становлять загрозу безпековому клімату в регіоні, можна виділити наступні: зростаючі диспропорції в соціально-економічному розвитку із витікаючими з цього наслідками, небезпека розповсюдження зброї масового знищення та засобів його доставки, агресивний націоналізм та екстремізм, незаконний обіг наркотиків, міжнародний тероризм та ін. Всі вони в своїй сукупності безпосередньо впливають на стан безпеки і спонукають до вироблення сучасних підходів та методів протидії ним.

Ситуація в Середземномор'ї, а також процеси, які тут відбуваються, здійснюють вплив на загальноєвропейську безпеку і багато в чому обумовлюють стабільність або дестабілізацію на європейському просторі. Наявність існуючих проблем потребує більшої активізації колективних дій всіх країн регіону, які спрямовані на боротьбу із викликами та загрозами.

Не менш важливим є питання неврегульованості регіональних конфліктів, насамперед на Кіпрі та Близькому Сході, що свідчить про те, що поки немає підстав говорити про реальний прогрес у переговорному процесі.

Сучасний стан «кіпрського питання» можна охарактеризувати як «підвішений»: кіпрська та турецька сторони поки що не дійшли спільної згоди щодо цілісності острова та зняття антагоністичних бар'єрів. Після завершення міжнародної конференції по Кіпру 28 червня 2017 р. в Кран-Монтані (Швейцарія) офіційний представник уряду Кіпру Н. Хрїстодулідіс заявив, що під час конференції спроба дійти згоди не дала результатів, тому що турецька сторона продовжує наполягати на збереженні режиму гарантій,

права Туреччини на інтервенції на Кіпрі, а також на перебуванні турецьких військ на Кіпрі [1]. В разі того, якщо і надалі турецька сторона буде обстоювати свої позиції і не виявлятиме бажання йти на компроміс із кіпрськими представниками, вирішення проблеми може не тільки затягнутись, але і призвести до посилення конфронтації між двома сторонами, що, в свою чергу, буде мати негативний вплив на безпекову ситуацію. Важливим в цьому питанні є активне залучення ООН та інших безпекових організацій до процесу врегулювання. Це може не тільки пришвидшити переговорний процес, але і допомогти знайти альтернативні варіанти розв'язання проблеми.

Що стосується ситуації на Близькому Сході, то тут викликів і загроз набагато більше, ніж у попередньому випадку, а відтак – і більше напруженості та небезпек. Триваюча війна в Сирії, міжнародний тероризм, активні дії з боку ІДІЛ, нелегальна торгівля зброєю, поширення зброї масового ураження та наявність ряду інших обставин негативно впливають на стан безпеки в Середземноморському регіоні. З метою запобігання та протидії цим загрозам, середземноморські країни долучаються до процесів під егідою НАТО та ООН, які спрямовані на боротьбу із негативними проявами, а також докладають активних зусиль по консолідації внутрішньорегіонального потенціалу з метою недопущення негативних проявів від вищезгаданих небезпек.

Окремо слід зосередити увагу на співробітництві країн Середземноморського регіону із НАТО та ОБСЄ, які докладають активних зусиль по підтримці надійного стану безпеки.

На сьогоднішній день осередок концентрації зусиль за участі НАТО формується на Близькому Сході, де Альянс розвиває тісні партнерські відносини з країнами Середземномор'я та Близького Сходу, базуючись на двох проектах – Стамбульській ініціативі та Середземноморському діалозі. Стамбульська ініціатива про співробітництво, яка була заснована в 2004 р., спрямована на сприяння довгостроковій безпеці в світі і в регіоні і пропонує країнам великого близькосхідного регіону практичне двостороннє співробітництво з НАТО в сфері безпеки [2]. Цей формат співпраці надає можливість на основі існуючої ситуації в Середземноморському регіоні розробляти нові механізми, підходи та методи підвищення рівня безпеки, а також винаходити альтернативні засоби колективної боротьби із реальними та потенційними викликами і загрозами. В перспективі це може позитивним чином позначитись на стані безпеки в регіоні та знизити негативний вплив ризиків на життєво важливі сфери.

Середземноморський діалог було розпочато в 1994 р. і спрямовано на формування та розвиток тісного зв'язку між безпекою в Європі та безпекою і стабільністю в Середземноморському регіоні [2]. На сьогоднішній день учасниками Діалогу є: Алжир, Єгипет, Ізраїль, Йорданія, Мавританія, Марокко та Туніс. Якщо проаналізувати стан безпеки в цих країнах, то можна побачити, що кожна з них в більшій або меншій мірі піддана впливу негативних внутрішніх та зовнішніх чинників. Одним із найбільш обговорюваних питань в сфері безпеки серед вищезгаданих країн є питання недопущення ескалації дій в Лівії. 5 червня 2017 р. голови МЗС Алжиру, Єгипту та Тунісу провели зустріч

та обговорили ситуацію в Лівії. В опублікованій підсумковій спільній заяві зазначено, що всі лівійські сторони повинні виконати досягнуту в 2015 р. політичну угоду та врегулювати спірні питання шляхом діалогу та політичним шляхом [3]. Така заява є зрозумілою, адже враховуючи сучасний високий ступінь динамічності розвитку конфліктних процесів, неврегульованість даної проблеми може швидко перерости у відкритий конфлікт, а його межі можуть поширитись на інші середземноморські країни. З огляду на таку потенційну небезпеку, країни-учасниці Середземноморського діалогу сьогодні продовжують вести стратегічне співробітництво із представниками лівійської влади, яке спрямоване на мирне політичне врегулювання.

На сьогоднішній день до зміцнення безпекового клімату в Середземноморському регіоні активно долучається і Організація з безпеки та співробітництва в Європі. Вона постійно проводить різного роду зібрання, під час яких відбувається не лише дискусія щодо найбільш актуальних проблем безпеки, але і пропонуються різні варіанти практичного характеру, які стосуються боротьби із сучасними викликами та загрозами.

Так, наприклад, ОБСЄ активно закликає країни-учасниці до закріплення результатів Середземноморської конференції 2016 р. «Молодь країн на північ та південь від Середземного моря: долаючи виклики безпеки і розширюючи можливості» шляхом реалізації ініціатив, спрямованих на залучення молоді і громадянського суспільства до програм протидії насиллю, екстремізму; до налагодження співробітництва відносно формування безпечного та вільного майбутнього Лівії шляхом підтримки зусиль по охороні кордонів та протидії тероризму, укріплення політичної стабільності та верховенства права через діалог, надання економічної допомоги, вирішення питань, які пов'язані із маршрутами міграції з лівійської території до регіону ОБСЄ, і сприяння приєднанню Лівії в якості єдиної і демократичної країни до Середземноморських партнерів по співробітництву [5].

Також Організація з безпеки та співробітництва в Європі обстоює ідею про те, щоб офіційно визнати, що екстремістські угруповання на кордонах ОБСЄ та Середземномор'я цілеспрямовано переслідують релігійні та етнічні меншини, здійснюючи геноцид, злочини проти людяності та воєнні злочини, і що такі злочини викликають переміщення біженців до регіону ОБСЄ.

Отже, ми можемо спостерігати, що ця організація також робить свій значний внесок у процес підтримки стабільності та безпеки в Середземноморському регіоні, використовуючи при цьому всі наявні у неї інструменти, механізми, підходи та засоби.

Ще одним форматом співробітництва, який охоплює в тому числі і питання безпеки, – є Євро-середземноморське партнерство, яке було започатковане в 1995 р. і являє собою процес міждержавного співробітництва, який було розпочато в рамках барселонської євро-середземноморської засновничої конференції міністрів закордонних справ [6]. Євро-середземноморські угоди про асоціацію уклали між собою Європейський Союз та 10 країн Південного та Східного Середземномор'я: Алжир, Єгипет, Ізраїль,

Йорданія, Ліван, Марокко, Сирія, Туніс та Туреччина, а також Палестинська національна адміністрація. Статус спостерігачів мають Ліга арабських держав, Союз арабського Магрибу, Лівія, Албанія та Мавританія. Угода містить три корзини: політичне співробітництво та співробітництво в сфері безпеки, дотримання прав людини та основних політичних свобод, соціальна та культурна взаємодія.

На сьогоднішній день співробітництво в рамках даного формату продовжує активно розвиватись, набираючи поступово все нових і нових форм. І знову ми можемо бачити, що такі країни, як Алжир, Єгипет, Ізраїль, Йорданія, Мавританія, Марокко та Туніс активно залучені до співпраці. Це є свідченням того, що їх присутність у кожному з вищезгаданих форматів віддзеркалює прагнення до забезпечення стабільності, миру та безпеки в Середземноморському регіоні.

Слід зазначити, що і Організація Об'єднаних Націй долучається до безпекової проблематики Середземноморського регіону. Одним із найбільш актуальних питань є міграція населення із зон конфліктів в Африці та Близького Сходу до середземноморських країн. За даними Організації станом на 23 червня 2017 р. такими, що померли або зникли без вісти вважаються 2108 осіб, з яких 2011 загинули у морі між Лівією та Італією, прямуючи до середземноморських країн [7]. Це питання постійно знаходиться під моніторингом ООН, але, на жаль, поки що зупинити нелегальні потоки мігрантів не вдається. Це, в свою чергу, призводить до продовження присутності дестабілізуючих чинників в соціальній та гуманітарній сферах в ряді середземноморських країн, особливо тих, до яких в першу чергу прибувають мігранти (Італія, Греція, Франція та інші).

Висновки. Підсумовуючи вищенаведене можна зробити висновок про те, що характерні особливості сучасного стану безпеки в Середземноморському регіоні проявляються у розвитку співробітництва з такими провідними безпековими організаціями, як НАТО, ОБСЄ та ООН. Ця співпраця дозволяє не тільки розбудовувати нові підходи та методи забезпечення безпеки в регіоні, але і надає можливість поєднувати на колективній основі регіональний та міжнародний вимір конструктивного стратегічного діалогу.

НАТО забезпечує безпеку в Середземноморському регіоні воєнними засобами, а також проводить постійні консультації із представниками країн регіону з метою розробки різних програм, ініціатив та планів дій як воєнного, так і невоєнного характеру, які спрямовані на боротьбу із сучасними викликами і загрозами. Ключовими форматами співробітництва – є Стамбульська ініціатива та Середземноморський діалог, які спрямовані на підвищення рівня захищеності національних інтересів середземноморських країн, а також надають можливість постійно аналізувати поточну ситуацію і розробляти відповідні рішення.

ОБСЄ надає перевагу політичним та гуманітарним інструментам, які націлені на боротьбу з тероризмом, екстремізмом, релігійним переслідуванням, геноцидом та іншими проявами порушення прав людини. У зв'язку із цим, ОБСЄ пропонує Середземноморським партнерам по співробітництву прагнути до більш активної взаємодії із інститутами Організації, зокрема

з Бюро з демократичних інститутів і прав людини з метою використання їх досвіду в галузі формування політичних інститутів і процесів, а також забезпечення прав людини, громадянських прав та основних свобод.

ООН, більшою мірою, долучена до проблематики нелегальної міграції, яка теж негативним чином впливає на безпековий стан Середземноморського регіону. Вживаючи відповідних заходів, Організація Об'єднаних Націй намагається запроваджувати нові практичні ініціативи та проекти, які спрямовані на забезпечення надійного клімату безпеки.

Подальше дослідження даної проблематики сприятиме її глибшому розумінню, а також дозволить поділити загальну проблему на окремі складові для більш детального вивчення. Позитивним видається проведення ґрунтовного аналізу безпекового співробітництва країн Близького Сходу в контексті боротьби з тероризмом. Не менш важливим є проведення дослідження практичної участі НАТО, ОБСЄ та ООН в безпекових процесах Середземноморського регіону.

Список використаних джерел

1. Власти Кипра намерены продолжить борьбу за воссоединение острова [Электронный ресурс] / РИА Новости. – Режим доступа: <https://ria.ru/world/20170707/1498013179.html> (07.07.2017). – Название с экрана.
2. Istanbul Cooperation Initiative (ICI). Reaching out to the broader Middle East [Electronic resource] / Official website of North Atlantic Treaty Organization. – Regime to access: http://www.nato.int/cps/ru/natohq/topics_58787.htm?selectedLocale=en (18.11.2011). – Title from screen.
3. NATO Mediterranean Dialogue [Electronic resource] / Official website of North Atlantic Treaty Organization. – Regime to access: http://www.nato.int/cps/ru/natohq/topics_60021.htm?selectedLocale=en (13.02.2015). – Title from screen.
4. Главы МИД Алжира, Египта и Туниса подчеркнули необходимость урегулирования проблемы Ливии политическим путем [Электронный ресурс] / Китайский информационный Интернет-центр. – Режим доступа: http://russian.china.org.cn/international/txt/2017-06/06/content_40975788.htm (06.06.2017). – Название с экрана.
5. Минская декларация и резолюции, принятые парламентской ассамблеей ОБСЕ на двадцать шестой ежегодной сессии [Текст] // Парламентская ассамблея ОБСЕ, Минск, 5–9 июля 2017. – С.5–6.
6. Садовская А. Эволюция политики Европейского Союза в отношении стран Южного Средиземноморья в 2000–е гг. [Текст] // Журнал международного права и международных отношений. – 2009. – №1.
7. 2017 migrant death toll in Mediterranean surpasses 2,000, UN reports [Electronic resource] / Daily Sabah Europe. – Regime to access: <https://www.dailysabah.com/europe/2017/06/24/2017-migrant-death-toll-in-mediterranean-surpasses-2000-un-reports> (23.06.2017). – Title from screen.

References

1. Vlasti Kipra namereny prodolzhit borbu za vossoedinenie ostrova [Elektronniy resurs] / RIA Novosti. – Rezhim dostupa: <https://ria.ru/world/20170707/1498013179.html> (07.07.2017). – Nazvanie s ekrana.
2. Istanbul Cooperation Initiative (ICI). Reaching out to the broader Middle East [Electronic resource] / Official website of North Atlantic Treaty Organization. – Regime to access: http://www.nato.int/cps/ru/natohq/topics_58787.htm?selectedLocale=en (18.11.2011). – Title from screen.
3. NATO Mediterranean Dialogue [Electronic resource] / Official website of North Atlantic Treaty Organization. – Regime to access: http://www.nato.int/cps/ru/natohq/topics_60021.htm?selectedLocale=en (13.02.2015). – Title from screen.
4. Glavy MID Alzhira, Egipta i Tunisa podcherknuli neobkhodimost uregulirovaniya problemy Livii politicheskim putem [Elektronniy resurs] / Kitaiskiy informatsionniy Internet-tsentr. –

Rezhim dostupa: http://russian.china.org.cn/international/txt/2017-06/06/content_40975788.htm (06.06.2017). – Nazvanie s ekrana.

5. Minskaya deklaratsiya i rezoliutsii, priniatie parlamentskoy assamblei OBSE na dvadtsat shestoy ehzegodnoy sessii [Tekst] // Parlametskaya assambleya OBSE, Minsk, 5–9 iyulia 2017. – S.5–6.

6. Sadovskaya A. Evoliutsiya politiki Evropeiskogo Soyuzu v otnoshenii stran Yuzhnogo Sredizemnomoriya v 2000–e gg. [Tekst] // Zhurnal mezhdunarodnogo prava i mezhdunarodnykh otnosheniy. – 2009. – №1.

7. 2017 migrant death toll in Mediterranean surpasses 2,000, UN reports [Electronic resource] / Daily Sabah Europe. – Regime to access: <https://www.dailysabah.com/europe/2017/06/24/2017-migrant-death-toll-in-mediterranean-surpasses-2000-un-reports> (23.06.2017). – Title from screen.

Vonsovych O. S., PhD in Political Science, associate professor of international relations department of Private Joint Stock Company «Higher educational institution «University of Central Europe» (Ukraine, Kyiv), sefurof@ipnet.ua

Characteristic features of the current state of security in the Mediterranean region

The purpose of this article is to identify the characteristics of the current state of security in the Mediterranean region. During writing, the author used the following methods: analysis, synthesis, comparison, induction, deduction. The main obtained conclusions are as follows: the characteristic features of the current security situation in the Mediterranean region are manifested in the development of cooperation with such leading security organizations as NATO, OSCE and UN; NATO provides security with military means, and also holds regular consultations with representatives of the countries of the region with the aim of developing various programs, initiatives and plans of action, both military and non-military; OSCE gives preference to political and humanitarian instruments that are aimed at combating terrorism, extremism, religious persecution, genocide and other manifestations of human rights violations; UN, to a greater extent, is involved in the problem of illegal migration, which also has a negative impact on the security status of the Mediterranean region.

Keywords: The Mediterranean region, security, challenges, threats, NATO, OSCE, UN.

* * *

УДК 327

Зименкова В. В.,
аспірантка кафедри міжнародних відносин
і зовнішньої політики, Київський національний
університет ім. Тараса Шевченка (Україна, Київ),
v.zymenkova@gmail.com

АНТИТЕРОРИСТИЧНА ОПЕРАЦІЯ США В АФГАНІСТАНІ: ВІЙСЬКОВО-ПОЛІТИЧНІ АСПЕКТИ ПІДГОТОВКИ

Представлено аналіз планування США першого етапу війни з тероризмом, який відбувся по втручанню в Афганістан після терактів 11 вересня 2001 року. Стаття акцентує увагу на отриманні США необхідних для здійснення операції прав прольоту і базування військ США і НАТО в країнах Перської затоки і Центральної Азії, використання російського фактора і отримання підтримки Пакистану.

Ключові слова: Афганістан, США, «Непохитна свобода», НАТО, «Талібан», «Аль-Каїда», геополітика, зовнішня політика США, Центральної Азії.

Особливу роль в афганській кампанії треба було зіграти Пакистану. Вашингтон розумів, що досягти успіхів в Афганістані неможливо буде без підтримки Пакистану.

США підготували список вимог до Пакистану, що складався з 7 пунктів: припинення операцій «Аль-Каїди» на пакистанському кордоні; надання американській авіації права здійснювати таємні перельоти через територію Пакистану і таємно сідати на пакистанських аеродромах; надання США доступу до пакистанських військових баз; надання США розвідувальної та імміграційної інформації; повне припинення поставок пального «Талібану»; засудження нападів 11 вересня і «припинення всіх внутрішніх

виразів підтримки тероризму проти США, їх друзів або союзників». І заключна вимога, яка, як визнав державний секретар Колін Пауел у розмові із своїм заступником Річардом Армідеджем, звучала дуже спірно: «Якщо з'явиться підтвердження наявності мережі Усами бін Ладена та Аль-Каїди в Афганістані і якщо Афганістан і «Талібан» продовжать надавати йому притулок, то Пакистан розірве дипломатичні відносини з «Талібаном», припинить підтримку «Талібану» і допоможе США ліквідувати Усаму бін Ладена та «Аль-Каїду» [1].

Армітедж запросив керівника розвідки Пакистану генерала Махмуда до Державного департаменту та передав йому аркуш паперу з вимогами. Колін Пауел подзвонив президенту Первезу Мушаррафу та сказав, що США потрібен хтось на їхньому фланзі, який бився б разом з ними, та «відверто кажучи, американський народ не зрозуміє, якщо Пакистан не буде в цій битві з США». Мушарраф відповів, що Пакистан буде підтримувати Сполучені Штати [2].

15 вересня президент Мушарраф зустрівся з послом США в Пакистані В. Чемберлен та висунув зустрічні вимоги. Він хотів, щоб США натиснули на Індію з кашмірської проблеми і допомогли вирішити її на користь Пакистану. Посол відмовила, пояснивши, що зараз мова йде про терористів, які атакували Америку на її території. 9 Мушарраф, зацікавлений використати свою позицію для отримання переваг перед Індією, також попросив, щоб американські літаки для своїх операцій в Афганістані не використовували бази в Індії, з чим Чемберлен погодилась. Зрештою, президент Пакистану прийняв більшість вимог Сполучених Штатів, відмовившись, проте, надати їм право на перельоти над пакистанської територією і таємні посадки на місцевих аеродромах і надати доступ до більшої частини військово-морських баз і портів. Сполучені Штати теж погодилися з більшістю вимог Мушаррафа: американські літаки не літатимуть над пакистанськими ядерними об'єктами, Сполучені Штати не будуть атакувати Афганістан з території Пакистану. Сполучені Штати також обіцяли Пакистану надання економічної допомоги та зняття санкцій.

Підтримка Мушаррафа стала найважливішим фактором початкових успіхів США в Афганістані. Цей крок пакистанського керівництва був сприйнятий в Білому домі як знак рішучості Пакистану відмовитися від підтримки мусульманських радикалів в регіоні. Заохочуючи рішучість Мушаррафа, президент Буш наказав підготувати пакет військової та фінансової допомоги Пакистану.

Також у адміністрації Буша погодилися, що важливим для операції стане використання сил Північного альянсу – об'єднання ряду польових командирів північного Афганістану, який сформувався в 1996 р. для боротьби з «Талібаном».

До 11 вересня адміністрація Клінтона категорично відмовлялася озброювати Північний альянс через низку проблем. Більшість їх лідерів були бандитами, правопорушниками та наркоторговцями. Крім того, Росія та Іран, які фінансово підтримували Альянс, мали сильний вплив на деяких воєначальників.

Але загроза з боку бін Ладена призвела до виправдання цих ризиків. Пол Вулфовіц, добре знайомий